

Jozue 5, 9-12: Hospodin Jozuovi řekl: „Dnes jsem od vás odvalil egyptskou potupu.“ Proto pojmenoval to místo Gilgál (to je Odvalení); jmenuje se tak až dodnes. Izraelci tábořili v Gilgálu. Čtrnáctého dne toho měsíce navečer slavili na Jerišských pustinách hod beránka. Druhého dne po hodu beránka začali jíst nekvašené chleby a pražené zrní z výtěžku země, právě toho dne. Toho druhého dne, kdy začali jíst z výtěžku země, přestala také mana; teď už Izraelci manu neměli, ale toho roku jedli z úrody kanaánské země.

2. Korintským 5, 16-21: Od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme. Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! To všecko je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil zvěstovat toto smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem! Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.

Lukáš 15, 1-3.11b-32: Do Ježíšovy blízkosti přicházeli samí celníci a hříšníci, aby ho slyšeli. Farizeové a zákoníci mezi sebou reptali: „On přijímá hříšníky a jí s nimi!“ Pověděl jim toto podobenství: „Jeden člověk měl dva syny. Ten mladší řekl otci: Otče, dej mi díl majetku, který na mne připadá. On jim rozdělil své jmění. Po nemnoha dnech mladší syn všechno zpeněžil, odešel do daleké země a tam rozmařilým životem svůj majetek rozházel. A když už všechno utratil, nastal v té zemi veliký hlad a on začal mít nouzi. Šel a uchytil se u jednoho občana té země; ten ho poslal na pole pást vepře. A byl by si chtěl naplnit žaludek slupkami, které žrali vepři, ale ani ty nedostával. Tu šel do sebe a řekl: Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem! Vstanu, půjdu ke svému otci a řeknu mu: Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem; přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků. I vstal a šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho spatřil a hnut lítostí běžel k němu, objal ho a políbil. Syn mu řekl: ›Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem. Ale otec rozkázal svým služebníkům: Přineste ihned nejlepší oděv a oblečte ho; dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy. Přiveďte vykrmené tele, zabijte je, hodujme a buďme veselí, protože tento můj syn byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen. A začali se veselit. Starší syn byl právě na poli. Když se vracel a byl už blízko domu, uslyšel hudbu a tanec. Zavolal si jednoho ze služebníků a ptal se ho, co to má znamenat. On mu odpověděl: Vrátil se tvůj bratr, a tvůj otec dal zabít vykrmené tele, že ho zase má doma živého a zdravého. I rozhněval se a nechtěl jít dovnitř. Otec vyšel a domlouval mu. Ale on odpověděl: Tolik let už ti sloužím a nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz; a mě jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli. Ale když přišel tenhle tvůj syn, který s děvkami prohýřil tvé jmění, dal jsi pro něho zabít vykrmené tele. On mu řekl: Synu, ty jsi stále se mnou a všecko, co mám, je tvé. Ale máme proč se veselit a radovat, poněvadž tento tvůj bratr byl mrtev, a zase žije, ztratil se, a je nalezen.“

Láska a svoboda

Naše dnešní první čtení z knihy Jozue nám připomíná důležitou událost, důležitý mezník v dějinách Božího lidu, vyvedení z otroctví Egypta, ze stavu ponížení, nesvobody, hanby a nedostatku, a uvádí nás do nového, do země zaslíbené, kterou Bůh slíbil. A lid, který byl několik generací zotročován, je svobodný, už není odkázán na mzdu otroka či přechodnou mimořádnou pomoc jako byla mana. Nyní mají vlastní zemi, úrodu, z níž mohou jíst jako svobodní. Ovšem i v nově nabyté svobodě vznikají další otázky, problémy a napětí, která Jozue řeší (Joz 5,9-12). Svoboda není totéž, co ráj. Ale jen ve svobodném rozhodnutí pro Hospodina lze do ráje jít a být do něj vzat.

V podobenství je Otcem Bůh, který projevuje lásku k nám ke všem, ať patříme svým chováním spíše ke starším či mladším synům. Co víc nám může dát ten, který nás miluje, co může být cennější než svoboda? Někdo se svobodou neumí vůbec nakládat, je spokojenější, když mu někdo život tzv. nalajnuje, ovšem většinou si toho není vědom.

Mladší syn, který si až neslušně řekne o svůj díl majetku, (ale nevíme, co je jeho pohnutkou k tomuto jednání). Otcí, říká „*dej mi díl majetku, který na mě připadá.*“ Touží mít všechno a hned, to je pro něj svoboda. Chce si užívat, dědictví zpeněžil a následně promrhal svým rozmařilým životem, až mu nakonec nic nezbylo. Utekl od otce, nechce se jeho pokyny řídit, neváží si ani dědictví svých předků. Takhle v životě utíkáme od Pána Boha mnohdy také. Brzy zjišťuje, že tím ve svém životě ničeho nedosáhl, nemluvě o štěstí, o kterém snil, když toužil otce opustit.

Přerhal vztahy s Bohem, zneužil jeho darů (dědictví). Na mladším synovi je ukázáno, co člověku odloučení od Boha přináší. V jednom okamžiku, kdy je na tom mladší syn velmi špatně, rozpomene se na svého otce a jeho štědrost, „obrací se“ a vydává se zpět k (Bohu) Otcí.

Bůh je dobrý, a když odpouští, tak netrestá, ale objímá nás, ujímá se nás. Sám na sebe bere důsledky našich selhání. Říká: „*honem přineste nejlepší oděv, oblečte ho a dejte mu na ruku prsten a obuv na nohy, přineste vykrmené tele a budeme se veselit, neboť tento můj syn byl mrtev a zase žije, ztratil se, a je nalezen.*“ Nikdo se nemůže ztratit tak, že už se nelze vrátit, že by už o něj Bůh nestál. Ten nejlepší oděv je symbolem důstojnosti a čistoty, kterou nám Bůh vrací. Slovy apoštola Pavla to pak lze zcela pochopit skrze Ježíšovu oběť na kříži za naše hříchy. Pokud toto pochopíme, obrátíme-li k Bohu, pak se stáváme „novým stvořením“ (2Kor 5,17). *Neboť všichni, kteří byli pokřtěni v Krista, také Krista oblékli* (Ga 3,27). Prsten a obuv, které otec svému znovunalezenému synu dal, nosili svobodní lidé, ne otroci. To všechno Bůh dělá, když se k němu vracíme. On na sebe vzal důsledky všech našich selhání, Ježíš zemřel za naše hříchy ne za svoje, a čeká, jestli my přijmeme tento jeho projev přijetí a odpuštění.

Starší syn zůstává doma, pracuje dále na dědictví, ale zdá se, že také není spokojen. Když zjistí, že oslava je kvůli navrácenému sourozenci, vyčítá: „*Otče, tolik let ti věrně sloužím, nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz, a mě si nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli*“... Uspokojuje se tím, že dělá věci dobře. Zahleděn do sebe a do toho, co jak dělá, tak se Otcí také vzdálil (myšlenkově). Sice u otce zůstal, ale srdcem Boha už dávno opustil. Cítil se ohrožený mladším bratrem, byl na něj i na otce zlý a rozhodně se neradoval z návratu bratra. To může být případ i mnohých znalců zákona, farizeů i těch nejzbožnějších, kteří měli s Ježíšem rozpory. To může být také náš případ, nás, kteří se hlásíme ke křesťanství, možná se považujeme za dobré křesťany.

Ruku na srdce, je mezi námi někdo, kdo má své blízké rád, protože jsou dokonalí, bez jakékoli chyby? Snad vnímáme, že takový cit by byl sám o sobě nedokonalý a podoben všemu jen ne lásce. A to nám Bůh ukazuje v dnešním podobenství. On je náš nebeský Otec a miluje nás i s našimi chybami. Jsme jeho děti. Bůh má radost z každého, kdo nechce své šlamastiky řešit sám a nechá si pomoc, který si nechá projevit lásku a nechá si odpustit.